L'ENTREVISTA

NEURÒLEGS DAVANT LA COVID-19

Dra. Georgina Arrambide García
Hospital Universitari Vall d'Hebron
Barcelona

En primer lloc, moltes gràcies per accedir a aquesta entrevista.

Quina és la teva funció enfront l'epidèmia?

Estic en un equip COVID-19 a càrrec de pneumologia. El nostre equip treballa amb pacients a planta sense que requereixin ventilació mecànica no invasiva, però que poden empitjorar. També hi ha pacients que han sortit de l'UCI. A més a més de visitar als pacients, cal realitzar tasques administratives (actualitzar la plantilla de pacients, notes d'evolució, d'ingrés i alta, sol·licitud de proves o interconsultes, per exemple) i trucar als familiars per a informar-los sobre l'evolució dels pacients.

Què ha suposat per a tu el procés de re-aprenentatge?

Primer por a fer-ho malament per molts motius (per no ser la meva àrea d'especialitat però també per desconeixement del procés administratiu a realitzar). Després, acceptació i recordar i aprendre temes als que no em dedico des de fa més de 12 anys, així com aprendre sobre SARS-CoV-2, i tot això en temps rècord.

Què és el que trobes més a faltar com a neuròloga?

En general temps. Més temps per a dedicar-me al que m'agrada (les malalties infecto-contagioses mai m'han agradat massa). Més temps per a dedicar-me específicament als pacients amb esclerosis múltiple/NMOSD/MOGAD amb sospita/confirmació de COVID-19, o amb dubtes respecte a aquesta infecció. A planta, el temps que es passa amb els pacients infectats és, òbviament, el mínim indispensable i trobo a faltar poder parlar més amb els pacients i explorar-los amb més detall per a entendre millor el què està passant, que no tots tenen únicament dificultats respiratòries. I trobo a faltar poder ser de més ajuda per manca de coneixements (fins ara no he vist pacients amb COVID-19 i complicacions neurològiques atribuïbles a aquesta infecció).

Com a professional, què és el que està sent més dur en aquest període?

Al principi va ser la incertesa. Actualment em preocupa infectar-me i que no pugui ajudar en aquesta contingència durant una temporada, o endur-me la infecció a casa sense adonar-me'n. I si aquesta situació es perllonga, em costaria molt acceptar que durant una temporada llarga no podré dedicar-me plenament a pacients amb esclerosi múltiple i altres malalties desmielinitzants, a la investigació i a la docència (ja fa més de 12 anys).

I quins són els aspectes més positius que estàs traient d'aquesta nova etapa?

Malgrat tot crec que aporto el meu gra de sorra ajudant als companys de pneumologia, entre altres coses per a evitar burn-out o disminuir el temps d'exposició en les zones COVID-19 (podem repartir els pacients entre varis). Afortunadament la rebuda per pneumologia ha estat bona i m'han orientat en el que cal fer. Si tinc dubtes sé que puc recolzar-me en ells. Crec que conèixer metges d'altres especialitats serà enriquidor també en el futur. A més a més, m'he adonat que tinc un interès genuí per aprendre sobre la infecció i, sobre tot, per la part inflamatòria del SDRA (suposo que pel meu background en neuroimmuno), així que tal vegada podria aportar una mica en aquest sentit des d'una perspectiva diferent a la del pneumòleg. Finalment, sent originaria de Mèxic i havent-me format allà, he pogut aportar-los l'experiència que hem tingut a l'hospital, tant a quins varen ser els meus companys a la facultat de medicina com als neuròlegs amb qui continuo en contacte, tot per a que estiguin millor preparats per a la pujada del nombre de contagis a Mèxic.

Com ha influït en la teva vida personal aquesta situació?

Tinc menys temps lliure que abans doncs ara el dedico a planta COVID, a llegir sobre SARS-CoV-2 i, quan és possible, a continuar amb temes neurològics (teleconsulta, vídeo-conferències, etc.). Intento continuar fent exercici a casa i alguns cops amb la meva parella, cosa que abans no fèiem, excepte el sortir de vacances. Les reunions amb amics són mitjançant vídeo-conferència. Amb la família ja eren per vídeo-conferència però ara intentem fer-les més sovint per a confirmar que tots estem bé. No puc negar que a vegades envejo als meus amics perquè ara alguns poden dedicar les hores de confinament a altres coses que a mi m'agradaria fer i no faig per dedicar el meu temps a la COVID: repassar algun idioma, llegir més llibres no mèdics, actualitzar-me en pel·lícules o algunes sèries,.... I com a nota final em sorprèn que amb el que m'agrada viatjar ara mateix no ho trobo a faltar, independentment de ser conscient que no és el moment per a aquestes coses. Tal vegada perquè crec que tard o d'hora tornarà a ser possible.